

— Ето, — казалъ той — ако бѣхъ намѣрилъ тѣзи жълтици, щѣхъ и азъ да бжда богатъ и нѣмаше да имамъ грижа за нищо. А сега?... отгдѣ-накжде ми дойде мисълъта да минавамъ съ затворени очи по моста?...

— Не скърби, братко, за това, което е било вече. Защото нѣма по-нѣщастенъ човѣкъ отъ този, който живѣе само съ миналото си.

И следъ тѣзи думи имотниятъ съседъ бръкналъ въ пазвата си, извадилъ торбичката съ жълтицитѣ и я подаль на бедния човѣкъ.

Ала бедниятъ човѣкъ стоялъ дълбоко замисленъ и не протегналъ ржка.

— Вземи! Давамъ ти ги въ даръ, — казалъ очудениятъ съседъ.

— Нѣма да ги взема!

— Защо? — запиталъ сега вече съвсемъ смаянъ богатиятъ. — Та това тука, въ тази торбичка, е цѣло богатство.

— И, все пакъ, не е по-голѣмо богатство отъ думитѣ, които преди малко ми ги каза. До сега азъ живѣхъ само съ миналото и губѣхъ, но отъ сега нататкъ азъ ще живѣя съ бждещето. То ще ми донесе не една, а много торбички съ жълтици.

Така казалъ бедниятъ човѣкъ и съ нѣкаква не-виждана до тогава усмивка и съ нѣкакъвъ чуденъ блѣсъкъ на очитѣ си тръгналъ къмъ своя домъ.

Владимиръ Русалиевъ

МАЛКАТА БЕЯ

— Анче, защо си тѣй умърлушена днесъ? Да не си болна?

— Нѣ, мамо, нищо не ми е. Анка обори глава, и едри сълзи закапаха по румяното ѝ лице. Майка